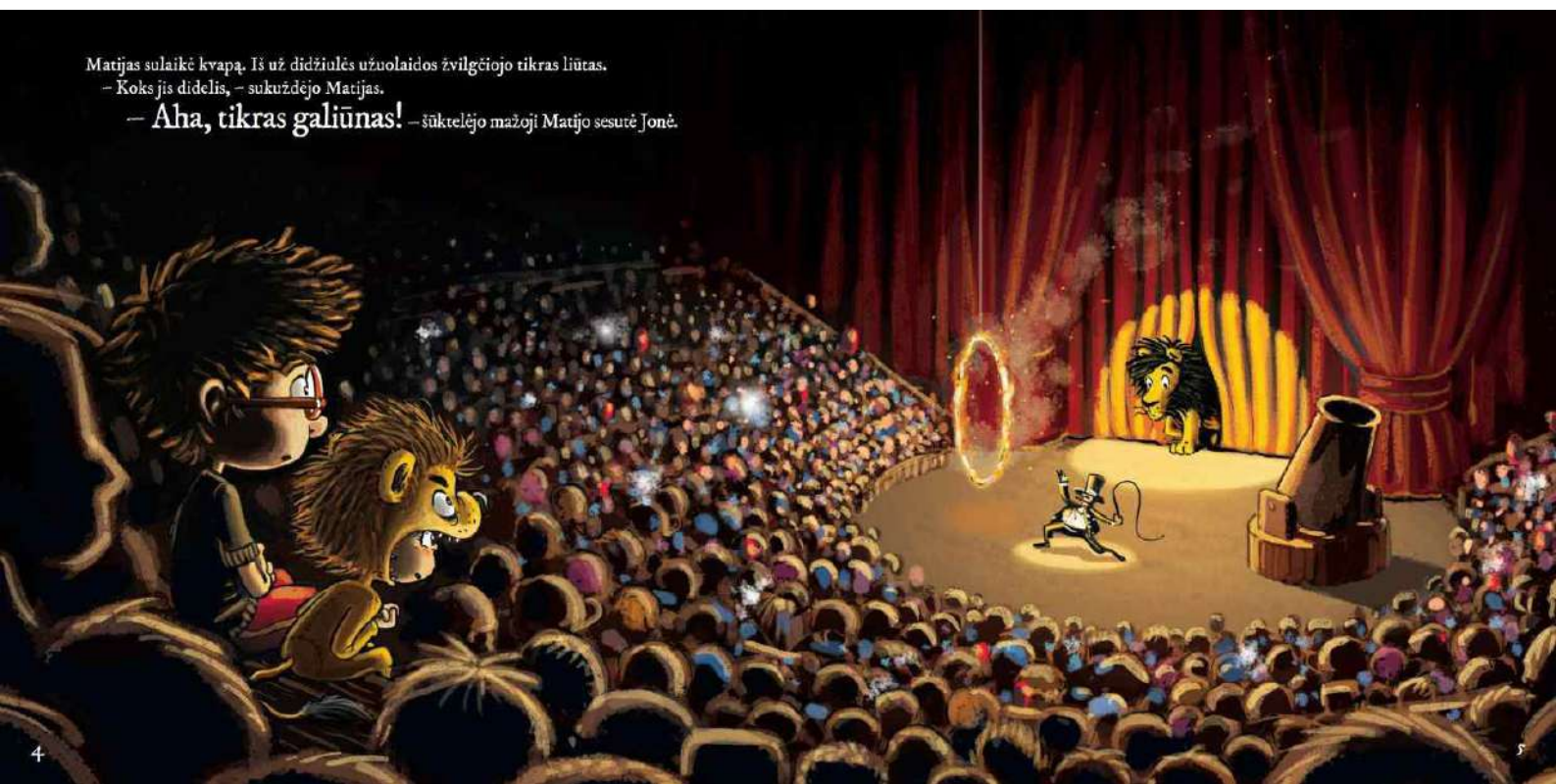
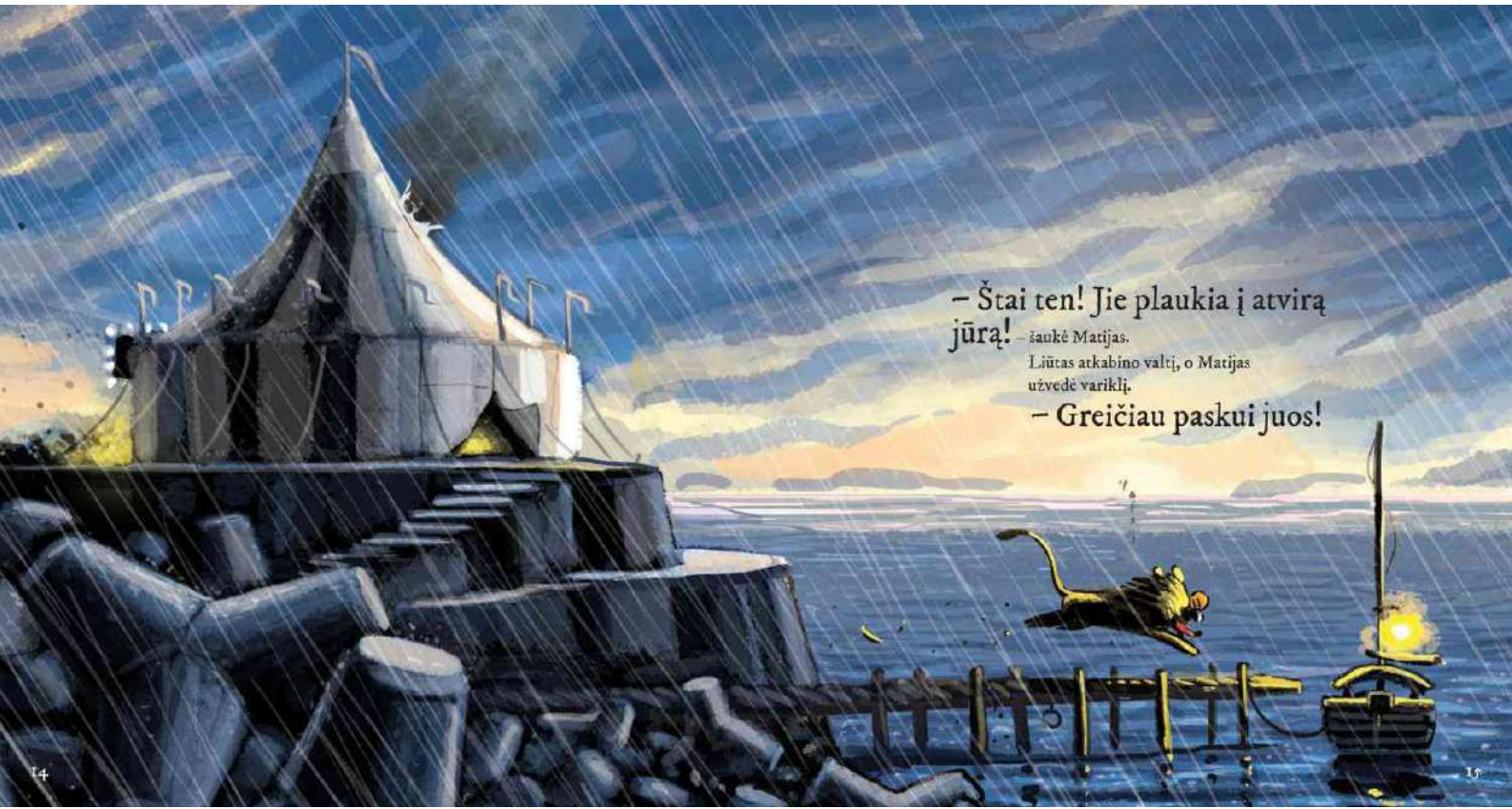

Matijas sulaiķē kvapa. Iš uż didžiulēs užuolaidos žvilgčiojo tikras liūtas.

– Koks jis didelis, – sukuždejo Matijas.

– **Aha, tikras galiūnas!** – šūkteļejo mažoji Matijo sesurē Jonē.

– Štai ten! Jie plaukia į atvirą
jūrą!

– šaukė Matijas.
Liūtas atkabino valtį, o Matijas
užvedė variklį.

– Greičiau paskui juos!

Valtis iš lėto pukšėjo pirmyn. Jonė ir liūtukas
dingo iš akių.

– Kodėl tavo karčiai juodi? – kiek
drovėdamasis paklausė Matijus.
– Nes aš berberinis liūtas, – atsakė
žvėris. – Mano vardas Pūkis.
– Pūkis? Labai jau naminis vardas
liūtui, – nusistebėjo Matijus.
– Na, kad aš ir esu beveik naminis.
Visą gyvenimą gyvenu cirke, –
paaiškino liūtas.
Ir tada valties variklis užgeso.

Pagaliau jie išnėjo į paviršių ir vargais negalais
išlipo į krantą. Nuvargę ir išsekę Matijas, Jonė ir
Pukis užmigo ant pakrantės akmenų.